

*Sólyom László köztársasági elnök üzenete Szentgotthárdra
a Karitás-szervezetek „Találkozás ünnepe” rendezvénye alkalmából*

Tisztelt Ünneplő és Emlékező Közösség!

Az ünnep nem attól ünnep, hogy dátumszerűen a megünnepelni kívánt esemény napjára esik, hanem attól a tartalomtól, amelyet újra és újra aktualizál és jelenvalóvá tesz. Ma a civil – egyházi és világi – kezdeményezések nagyszerű és példaértékű összefogását ünnepeljük, amely 1956-ban oly sokak életét mentette meg, és rávilágított a nemzeti függetlenség és szabadságjogok mellett olyan egyetemes értékekre, mint az emberség, az önzetlen segítségnyújtás és a szolidaritás.

Ez is 1956 üzenete. Nem szabad elfelejteni tehát, hogy ötvenhat emléke és ünnepe más jelentést hordoz a világ számára, mint nekünk. A függetlenségét éppen elnyerő Ausztria olyan segítséget nyújtott 1956-ban Magyarországnak, amelyre az itt élő emberek örökké emlékezni fognak. Kényes helyzete ellenére az osztrák diplomácia elment lehetősége határáig, hogy nemzetközi fórumokon képviselje a magyar ügyet. Segélyszervezetei önzetlenségből példát mutattak a világnak.

A magyar állam képviselőjében szeretném ezt az alkalmat is megragadni arra, hogy megköszönjem a hazánknak nyújtott akkori támogatást.

Ausztria nemcsak segítséget nyújtott és befogadta a menekülteket, de megőrizte, sőt napjainkig is ápolja ötvenhat emlékét. Támogatása és kiállása a legsötétebb időkben is felhívta a világ figyelmét arra, hogy a magyar nép felkelése a hatalmas szovjet túlerővel szemben olyan morális példa, amely elsőként mutatott rá a kommunista rendszerek sebezhetőségére Közép-Európa államaiban.

A mai megemlékezés: a találkozás ünnepe. Olyan kivételes alkalom, amikor a még velünk élő áldozatok és megmentőik, a szemtanúk és a már utánuk felnőtt generáció tagjai találkoznak egymással. Talán ez az utolsó lehetőség, hogy hiteles képet kapjunk ötvenhat eseményeiről és hatásáról.

Nagyon fontos ezért újra felidézni 1956 pontos történéseit úgy, ahogy ezt az osztrákok is a világ tudomására hozták. A forradalom történetében ugyanis élesen elválnak egymástól a különböző szerepek. Bátor forradalmárok álltak szemben a diktatúra Államvédelmi Hatóságával és a megszálló szovjet hadsereggel. Szabadságot és függetlenséget követeltek, és e követelés nevében fogtak fegyvert, tették kockára életüket.

A szerepek egyértelműek. Nincs helye összemérésnek. Ezért bármilyen más olvasata a történeteknek megsérti a forradalom hőseinek emlékét.

Meggyőződésem, hogy noha a forradalmat leverték, majd megtorolások követték, emléke mégis a szabadság és emberi méltóság tiszteletének parancsát erősíti meg bennünk. Ezért azt kívánom, hogy 1956 felidézése és a találkozás élménye valóban ünnep legyen magyaroknak és osztrákoknak egyaránt, és az emlékezőket az összetartozás érzése kösse össze.

2006. szeptember 23.

Sólyom László